

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce **F. B.**, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o nesouhlasu Krajského soudu v Ústí nad Labem s postoupením věci Krajského soudu v Praze, sp. zn. 43 Ad 83/2015,

t a k t o :

- I.** **Nesouhlas** Krajského soudu v Ústí nad Labem s postoupením věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 43 Ad 83/2015, **je důvodný**.
- II.** Soudem místně příslušným k vyřízení věci je Krajský soud v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem předložil podle § 7 odst. 5, věta druhá soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) k rozhodnutí svůj nesouhlas s postoupením věci, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 43 Ad 83/2015. Krajský soud v Ústí nad Labem proti postoupení věci namítá, že podání žalobce ze dne 11. 12. 2015, kterým mělo být zahájeno řízení, nesplňuje požadavky podle § 37 odst. 2 s. ř. s. Toto podání bylo doručeno krajskému soudu v Praze e-mailem bez elektronického podpisu a podle obsahu spisu nebylo doplněno v zákonem stanovené lhůtě ani písemně ani v elektronické podobě s elektronickým podpisem. K tomuto podání se tedy podle § 37 odst. 2 s. ř. s. nemělo přihlížet.

Nejvyšší správní soud ze spisu Krajského soudu v Praze sp. zn. 43 Ad 83/2015 ověřil, že podání ze dne 11. 12. 2015, označené jako žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, bylo skutečně podáno pouze prostým e-mailem bez zaručeného elektronického podpisu a ani později nebylo doplněno, jak vyžaduje § 37 odst. 2 s. ř. s.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srovnej například rozsudek ze dne 25. 4. 2007, č. j. 1 Afs 133/2006 – 48, zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) je žaloba úkonem, jímž se disponuje řízením a jestliže žalobce zaslal žalobu elektronicky bez ověřeného podpisu a ve lhůtě tří dnů jí příslušným způsobem nepotvrdil, soud k ní neměl přihlídnout a řízení o ní neměl vůbec zahajovat, neboť ve smyslu § 32 s. ř. s. *žádný návrh soudu nedošel*. Citovaná judikatura dále uvádí, že pokud však krajský soud o takovém „podání“ řízení zahájil, jediným možným postupem je, aby dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ono „podání“ odmítl, neboť nejsou splněny podmínky řízení - nebyl podán návrh na jeho zahájení - a tato vada je neodstranitelná.

Z judikatury zdejšího soudu rovněž vyplývá, že místní příslušnost soudu k projednání a rozhodnutí věci ve smyslu § 7 odst. 2 s. ř. s. lze určit teprve v návaznosti na konkrétní předmět soudního řízení (viz usnesení ze dne 23. 12. 2011, č. j. Nad 32/2011 – 42). Pokud tedy podání žalobce ze dne 11. 12. 2015 nesplňovalo náležitosti podle § 37 odst. 2 s. ř. s. a nemělo se proto k němu vůbec přihlížet, takže žádné řízení dle zákona zahájeno nebylo (nemělo být), neexistuje z pohledu zákona žádné řízení s konkrétním předmětem, podle něhož by bylo možné posuzovat a určit příslušnost soudu k projednání a rozhodnutí věci. Nesouhlas Krajského soudu v Ústí nad Labem s postoupením věci je tedy důvodný. Jako nejvhodnější následný procesní postup lze Krajskému soudu v Praze doporučit, aby v posuzované věci zvažil splnění podmínek pro odmítnutí podání podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a případně tak také rozhodl, neboť je soudem, kterému bylo e-mailové podání žalobce ze dne 11. 12. 2015 určeno.

V dané procesní fázi je tedy místně příslušným soudem k vyřízení předmětného podání Krajský soud v Praze. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o otázce místní příslušnosti jsou soudy vázány (§ 7 odst. 5 věta třetí s. ř. s.) a právní mocí tohoto usnesení pozbývá účinků rozhodnutí Krajského soudu v Praze o postoupení věci Krajskému soudu v Ústí nad Labem.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. června 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu